

Майсторско изпълнение. Ще ви държи
на нокти до последната страница.
NEW YORK JOURNAL OF BOOKS

ЖИТ
ТРИПЪР

ДЖОН ВЕРДЪН

С В Е Т О В Е Н   Б Е С Т С Е Л Ъ Р

ПИТЪР ПАН ТРЯБВА ДА УМРЕ

Глава 1

Сянката на смъртта

В провинциалните райони на планините Кетскил в северната част на щата Ню Йорк август бе променлив месец, колебавещ се между ярките славни дни на отминалия юли и сивите бури на дългата зима, която предстоеше. Това бе месец, който можеше да те накара да загубиш ориентация за пространство и за време. Засилваше объркването на Дейв Гърни, който и без това не беше много сигурен какво да прави с живота си. Започнало с оттеглянето му от нюйоркската полиция преди три години, след двайсет и пет години служба, това объркване се бе засилило, когато с Мадлин напуснаха града, в който и двамата бяха родени, израснали, получили образованието си и работили, и се заселиха в провинцията.

В този момент, в късния облачен следобед на първата седмица от август, на фона на приглушената гръмотевица, тътнеща някъде в далечината, те изкачваха Бароу Хил, следвайки остатъците от черния път, който свързваше трите малки кариери за син камък, изоставени много отдавна и вече обрасли с диви малини. Той се влачеше зад Мадлин към ниската скала, на която обикновено спираха за почивка, и полагаше искрени усилия да изпълнява постоянния ѝ съвет: *Огледай се. Виж на какво прекрасно място се намиращ. Просто се отпусни и се наслаждавай на гледката.*

– Това циркусно езеро ли е? – попита тя.

Гърни премигна.

– Какво?

– Ето там – Мадлин кимна с глава към дълбокия вир, който се бе образувал на мястото на широката вдлъбнатина, останала преди години от добива на камъни. Почти с кръгла форма, той се простираше оттам, където стояха, до редицата водолюбиви върби на отсрещния бряг – на може би около шейсет метра разстояние, а повърхността му бе гладка като стъкло и поклащащите се клони на дърветата се отразяваха в нея толкова съвършено точно, че се получаваше ефект като от майсторска работа на фотошоп.

– Циркус ли?

– Четох чудесна книга за катеренето в шотландските планини – обясни сериозно тя – и авторът ѝ постоянно попадеше на някакви циркусни езера. Останах с впечатлението, че говори точно за такива места, където водата е запълнила скалисти кухини.

– Хм...

Липсата на отговор бе последвана от дълго мълчание, нарушено отново от Мадлин.

– Виждаш ли там долу? Ето там мислех да построим кокошарника, точно до градинката с аспержи.

Гърни печално се взираше в отражението на върбите.

Вдигна глава и проследи погледа ѝ по меките очертания на склона, спускащ се между дърветата през пролуката, образувана от изоставения товарен път.

Една от причините скалата покрай старата кариера да е обичайната им спирка за почивка, бе, че това беше единственото място по пътеката, откъдето се виждаше имотът им: старата ферма, градината, високите ябълкови дървета, езерцето, наскоро ремонтираната плевня, пасищата по склоновете на хълма (за които от години никой не се грижеше и през този сезон бяха обрасли с млечки и рудбекии), частта от пасището в близост до къщата, която бяха окосили и наричаха „ливадата“, и другата – от долната страна, която бяха окосили и наричаха „алеята“. Мадлин се качваше на скалата – както сега – и винаги се радваше на тази уникална гледка, разкриваща се пред тях като в рамка.

Гърни не се чувстваше по същия начин. Мадлин бе открила това място малко след като се бяха преместили тук и от

първия път, когато му го показа, той мислеше само за едно – че е идеалната позиция за снайперист, който би могъл да стреля по всеки влизащ или излизащ от къщата им. (Беше проявил благоразумието да не ѝ го спомене. Тя работеше три дни в седмицата в местната психиатрична клиника и Дейв не искаше да я навежда на мисълта, че и той се нуждае от лечение – за пристъпи на параноя например.)

Необходимостта от построяването на кокошарник, неговият размер и външен вид, както и местоположението му бяха станали всекидневна тема за разговор – очевидно вълнуваща за нея, леко дразнеща за него.

По настояване на Мадлин в края на май бяха купили три кокошки и един петел и ги гледаха в плевнята, но идеята да бъдат преместени в нов дом беше назряла.

– Можем да построим хубав малък кокошарник с ограда между аспержите и ябълковото дърво – каза тя въодушевено, – така че в горещите дни да имат сянка.

– Добре – отвърна той, но в отговора му се долови повече досада, отколкото възнамеряваше.

Разговорът можеше да тръгне в лоша посока, ако вниманието на Мадлин не бе отвлечено от нещо. Тя сведе глава.

– Какво има? – попита Гърни.

– Чуй.

Той изчака – беше свикнал с това. Неговият слух беше нормален, този на Мадлин – изключително изострен. Няколко секунди по-късно, след като шумоленето на листата на дърветата утихна, чу нещо в далечината, някъде в подножието на хълма, шум, който вероятно идваше от пътя в долния край на тяхната „алея“. Постепенно се приближаваше и Дейв разпозна безпогрешно звука на голям осемцилиндров V-образен двигател.

Познаваше човек, който караше мощна стара кола като тази – частично реставриран червен понтиак Джи Ти О от 1970 г. Човек, за когото това нагло и демонстративно буботене бе идеалната визитка.

Джак Хардуик.

Гърни инстинктивно стисна зъби при мисълта за среща с декектива, с когото имаше толкова странна история на близки срещи със смъртта, професионални успехи и лични катастрофи.

Не че не бе очаквал посещението. Всъщност предполагаше, че той ще се появи още от мига, в който научи за принудителното му оттегляне от Бюрото за криминални разследвания. И осъзнаваше, че напрежението, което изпитва сега, е свързано със събития, станали много преди това оттегляне. Беше намесен сериозен дълг, за който трябваше да има някаква отплата.

Ниски тъмни облаци се движеха над далечния хребет, сякаш отстъпвайки пред силния звук на червената кола, която вече се виждаше от мястото на Гърни. Неумолимо напредваше нагоре по окосеното пасбище към фермата. Почти се изкуши от мисълта да остане тук, на хълма, докато Хардуик си тръгне, но знаеше, че така няма да постигне нищо – само щеше да удължи периода на неудобство преди неизбежната среща. Изръмжа леко и решително се надигна от скалата.

– Очакваше ли го? – попита Мадлин.

Гърни погледна надолу по склона. Понтиакът спря до неговия пращен „Аутбек“ на малкия паркинг, който бяха направили отстрани на къщата. Мощният двигател на колата изръмжа по-силно две-три секунди, сякаш форсираше, преди да угасне.

– Очаквах го по принцип – отвърна Гърни, – но не специално днес.

– Искаш ли да го видиш?

– Бих казал, че той иска да ме види, а аз искам да се приключва с това.

Мадлин кимна и също се изправи, като отметна късата кестенява коса, паднала пред очите ѝ.

Когато се обърнаха и поеха назад по пътя, огледалната повърхност на езерото в кариерата потръпна от внезапния порив на вятъра и отразяващият се в него образ на върбите и небето се разтвори в хиляди преливащи една в други отломки зелено и сиво.

Ако Гърни беше от хората, които вярват в знамения, може би щеше да види в начупения образ знак за приближаваща разруха.

Глава 2

Изметта на Земята

Когато бяха на половината път надолу от Бароу Хил, телефонът на Гърни звънна. Разпозна номера на Хардуик.

– Здравсти, Джак.

– И двете ви коли са тук. Да не се криете в мазето?

– Много съм добре, благодаря. А ти как си?

– Къде си, по дяволите?

– Слизам през едни гъсталаци, на половин километър западно от теб.

– От хълма с изсъхналите жълти мизерии ли?

Хардуик успяваше да нервира Гърни за секунди. Не бяха толкова самите груби подмятания или дори насладата, с която ги изстрелваше; беше обезпокоителното ехо на един глас от детството на Гърни – неспирният язвителен глас на баща му.

– Да, онзи с жълтите мизерии. Какво мога да направя за теб, Джак?

Хардуик се прокашля с противно за ухото въодушевление.

– Въпросът е по-скоро какво можем направим един за друг, нали? Око за око, зъб за зъб. Между другото, забелязах, че вратата ти е отворена. Нещо против да вляза вътре? Тук има прекалено много шибани мухи.

Хардуик, мъж с едро телосложение и червендалест тен, с преждевременно посивяла къса коса и смущаващо сини очи на аляско хъски, стоеше в средата на просторната стая, която заемаше половината от долния етаж. В едната част бе кухнята с кръгла дъбова маса за закуска, поставена в единия край пред плъзгащите се френски прозорци. В далечния край имаше кът за сядане, оформен около масивната каменна камина и печката на дърва до нея. В средата на помещението имаше семпла маса в стил „Шейкър“¹ и половин дузина столове с кожена тапицерия на гърбовете.

Първото нещо, което поразя Гърни, когато влезе в стаята, бе изражението на Хардуик – в него имаше нещо определено неловко, нещо не на мястото си. Дори похотливостта във въпроса, който изстреля веднага: „А къде е прелестната Мадлин?“, изглеждаше странно фалшива.

– Тук съм – каза тя с полуприветлива, полупритеснена усмивка, като влезе откъм долепения до кухнята килер и се запъти към мивката. Носеше букет от приличащи на астри диви цветя, които бе набрала от пасбището до къщата. Сложи ги върху поставката за изцеждане на съдовете и погледна Гърни.

– Ще ги оставя тук засега. После ще намеря ваза. Трябва да се кача горе и да се поупражнявам малко.

Когато стъпките ѝ заглъхнаха към горния етаж, Хардуик се ухили и прошепна на Гърни:

– Упражненията водят до съвършенство. В какво точно се упражнява?

– Свири на виолончело.

– Ооо, разбира се. Знаеш ли защо хората харесват толкова много челото?

– Защото има хубав звук?

– О, Дейви, момчето ми, това беше типичен пример за дълбоката прозорливост, с която си прочут – кимна Хардуик и облиза устни. – Но знаеш ли *какво* прави този звук толкова хубав?

– Защо просто не ми кажеш, Джак?

¹ Стил семпли мебели, изработвани от религиозното течение на шейкърите (Обединеното общество на вярващите във втората поява на Христос) в Америка през XVIII – XIX век. – б. пр.